

[P. Munch.]

Indtryk, at den daværende Regering stod saa hjælpeløst med Hensyn til Muligheden af Løsning af Landmandsbanksagen, at den vilde have været nødt til at tage de Vilkaar, man bød. Det er nu imidlertid forbi, og Spørgsmaalet er da, om det vedblivende er berettiget at rejse Krav om at tilvejebringe det Beløb af en halv Snes Millioner Kroner om Aaret, som det her drejer sig om, gennem direkte Skatter.

Efter min Mening er dette Tilfældet. Det er naturligvis ikke vor Tanke, at man skal kunne opnaa at finde de Mennesker, der i sin Tid har begaaet de økonomiske Fejl, og faa dem til at betale. De fleste af dem har formodentlig nu for Tiden ingen som helst Forudsætninger for at betale. Men noget andet er, at i en Situation, hvor de økonomiske Følger, som den haabløse økonomiske Politik, der førtes i Danmark fra 1920 til 1924, har bragt over store Dele af det danske Folk, og hvor dette har sat sig Spor i store sociale Nedskaeringer og dernæst i overordentlig store økonomiske Tab for vide Dele af Befolkningen, der direkte rantes af Pengeforvirringens Følger, forekommer det os unøgtelig, at det naturlige vilde være, at den særegne Byrde, der knytter sig for Staten til Tabet ved Landmandsbanken, kom til at blive baaret af de Kredse af Befolkningen, der er kommet Krisetiden igennem med store Formuer og store Indtægter, og som har set hele deres økonomiske Magtstilling i det danske Samfund forøget ved de Begivenheder.

Den fejlslagne Ordning af Landmandsbankens Forhold i 1923 er det nu, det danske Samfund i en lang Aarrække skal betale 10 Mill. Kr. til om Aaret, og jeg ser ikke rettere end, at de Kredse af Befolkningen, der gennem alle Krigstidens og Efterkrigstidens Omvæltninger, gennem alle Kriseforholdene er blevet staaende ikke blot som de økonomiske stærke i Danmark, men langt stærkere, end de var forud for den Række af Begivenheder, der her er Tale om, naturligt bliver dem, Byrden kommer til at hvile paa. Derfor kan vi give vor Tilslutning til Kravet om, at det Lovforslag, som gennemførtes i Fjor, i det væsentlige ophæves ved en ny Lov i Aar.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at naar han vil gøre denne Lov fra i Fjor til en Slags hellig og uangribelig Lov, i alt Fald for Selskabsbeskatningens Vedkommende, fordi nogle Mennesker har indrettet sig derpaa, kan jeg aldeles ikke anerkende dette Synspunkt. Da Loven i Fjor blev gennemført, blev den gennemført

under den heftigste Modstand fra meget store Dele af Rigsdagen og med en ganske lillebitte Majoritet, og de Mennesker, der regner med denne Lov, maatte regne med, at første Gang, der overhovedet blev Mulighed for at skabe et nyt Flertal paa Rigsdagen, vilde denne Lov falde. De har ikke noget som helst Krav overfor Staten paa en Opretholdelse af denne Lovgivning.

Der er dog i Loven fra i Fjor enkelte Ting, som vi ikke mener man vil kunne ophæve. Det gælder Bestemmelsen om, at alle Formuer under 10 000 Kr. skal være skattefri for Formueskattens Vedkommende. Vi fik jo i Fjor i Kraft af Krav, der var stillet fra vor Side, den højtærede Finansminister til at gaa os nogle Skridt i Møde ved denne Bestemmelse i Loven. Det var vi selvfølgelig taknemmelige for, og medens vi i øvrigt bekæmper Loven og ønsker dens Ophævelse, skal vi til enhver Tid hjælpe Finansministeren med at opretholde denne Del af den. Jeg tror, det var en særdeles velbegrundet Bestemmelse.

Dertil kommer imidlertid, at vi ogsaa i Fjor erklærede os villige til at være med til Lempelser i Formuebeskatningen overfor Skovejendomme, der var fredede, og overfor Herregaarde og andre tilsvarende Bygninger, der var underkastede Fredningsbestemmelser. Ogsaa denne Del af den paagældende Lovgivning vil jeg anse det for rigtigt at opretholde; men jeg antager ikke, at der i den Henseende vil være nogen Uoverensstemmelse mellem den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og mig.

Angaaende den øvrige Del af Loven tror jeg ikke, jeg overdriver, naar jeg siger, at ude i Landet skal man lede meget godt for at finde blot een Mand i hver Kommune blandt den højtærede Finansministers Meningsfæller, der er tilfreds med Loven. Det ved enhver Repræsentant for Partiet Venstre, at sjældent har de haft en Lov, der var mere ubehagelig og haard for dem at forsvare og trække igennem overfor deres sædvanlige Vælgerkorps end denne.

En Genoptagelse af Diskussionen om selve Lovens Værdi og Karakter fra i Fjor tror jeg er fuldkommen overflødig; thi der gives neppe i lang Tids Lovgivning i Danmark en Lov, som der er saa aldeles overvejende Stemning imod i Befolkningen. Imidlertid, hvis det er Regeringen en overordentlig Æressag at opretholde disse Bestemmelser, kan jeg naturligvis ogsaa tænke mig Lovens Bestemmelser og det moralske Krav fra Rigsdagens Side, der ligger bag dette Paabud fra i Fjor om direkte Beskatning til Tilvejebringelse af de 10 Mill. Kr.,